

Майката дърпаше вкоченѣлитѣ трупчета, топлѣше ги съ своето мършаво тѣло, хващаше съ зжби ту едно, ту друго. Тя ги мѣткаше насамъ-натамъ и издаваше при това безшумни стонове, които разкъсваха душата.

Уморена, Дамка спрѣ и подви опашката си. Елеазаръ се приближи до нея и приклекна. Като го забеляза, Дамка се издигна на заднитѣ си лапи, а преднитѣ опрѣ на него. Главата ѝ безсилно падна на гърдитѣ му и тя жално заскимтѣ, сякашъ плачеше. Като обръщаше главата си къмъ страната, кждето лежеха нейнитѣ малки кученца, майката изиявяваше своето голѣмо нещастие.

Очитѣ на Елеазара се насълзиха и съ разтрепери ржце той притисна къмъ себе си главата на нещастното животно.

Но щомъ кучето почувствува милувката на човѣка, отскубна се съ страшно рѣмжене отъ ржцетѣ на убиеца на неговитѣ деца и като стжпи на крака, озжби се, изгледа човѣка така, че нему се стори, като че ли очитѣ на кучето ще изкочатѣ отъ дупкитѣ си. И въ този погледъ имаше бѣсна злина, смѣсена съ тжженъ гнѣвъ...

Елеазаръ се уплаши: стори му се, че животното е побѣснѣло и той започна да отстжпва къмъ колибата си.

Когато той дойде на себе си, кучето го нѣмаше вече нито подъ стрѣхата, нито въ хамбаря.

Дамка се върна късно презъ нощта и легна подъ стрѣхата.

Елеазаръ още не бѣше легналъ. На душата му бѣ мрачно. Смжтно предчувствувахе, че дружбата му съ Дамка се свърши за винаги. Като не си намираше мѣсто отъ мжка, изгубилъ съня си, той се разхождаше изъ колибата съ тежки стжпки. Нѣколко пжти му се поиска да излѣзе подъ стрѣхата да види какво прави Дамка, но не можеше. Най-после, като направи голѣмо усилие, той поотвори вратата и тихо повика кучето.

Но щомъ се чу неговиятъ гласъ, отъ тъмнината на стрѣхата се разнесе злобното рѣмжане на живот-